

BOSNA I HERCEGOVINA
SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO

Broj: K-127/04

U Sarajevu, 1.07.2005. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudije Miso Salema, kao predsjednika vijeća, sudija Jukić Davorina i Miletić Azre, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog saradnika Amele Skrobo, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Abduladhima Maktoufa, odlučujući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: KT-H-1/04 od 10.09.2004. godine, izmijenjenoj 23.06.2005. godine, zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stava 1. tačke e) u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog u prisutnosti optuženog i njegovih branilaca Adila Loze - advokata iz Travnika i Ismeta Mehića - advokata iz Sarajeva, te tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine - Posebnog odjela za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju - Jonathana Schmidta, dana 1.07.2005. godine donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi Abduladhim Maktouf, sin Mohameda i Sabihe rođene Saber, rođen 03.01.1959. godine u mjestu Basra, država Irak, državljanin ...i...,sada nastanjen u....., oženjen, otac troje djece, nalazi se u pritvorskoj jedinici Suda Bosne i Hercegovine u Sarajevu,

K R I V J E

Što je:

dana 19.10.1993. godine, ili oko tog datuma, u Travniku, Bosna i Hercegovina, u toku rata u Srednjoj Bosni, suprotno članu 3(1) (b) Ženvske konvencije (IV) o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata, kao pripadnik Armije BiH svjesno pomogao Abu Džaferu i ostalim pripadnicima Odreda Al Mujahid da uzmu kao taoce slijedeće civile...: Ivu Fišića, Kazimira Pobrića i Ivana Rajkovića i to na način da je oko 20 sati odvezao svoj zeleni Volkswagen kombi do zgrade zvane „Amerikanka" u ul. Hadži Ali Bega Hasanpašića u Travniku. Abu Džafer i drugi pripadnici Odreda Al Mujahid su bili u kombiju.

Kada su stigli do zgrade Amerikanka, Abduladhim Maktouf je ostao da čeka u kombiju dok su Abu Džafer i ostali pripadnici Odreda Al Mujahid izišli iz kombija. Neki pripadnici odreda Al Mujahid, naoružani dugim cijevima i sabljama ušli su u zgradu Amerikanka i otišli u stan Ive Fišića na drugom spratu. Ostali pripadnici Odreda Al Mujahid su stražarili na stubištu zgrade i susjednoj ulica.

Nakon ulaska u stan Ive Fišića, pripadnici odreda Al Mujahid su tamo našli Ivu Fišića i Kazimira Pobrića. Obojica su bili civili; na sebi su tada imali civilnu odjeću i nisu nosili oružje. Silom i pod prijetnjom sile borca Odreda Al Mujahid su odveli Ivu Fišića iz njegovog stana u kombi koji je čekao ispred. Tu su ga natjerali da uđe u kombi.

Zatim su pripadnici Odreda Al Mujahid silom i pod prijetnjom sile odveli Kazimira Pobrića do kombija koji je čekao ispred. Borci Odreda Al Mujahid su zatim Kazimira Pobrića natjerali da uđe u kombi.

Pripadnici Odreda Al Mujahid su takođe silom i pod prijetnjom sile odveli Ivana Rajkovića u kombi iz njegovog stana u zgradi koja je poznata kao "Glista" na Trgu Republike. Zgrada Glista se nalazi svega nekoliko stotina metara od Amerikanke.

Dok su Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković odvođeni iz njihovih stanova i silom ubacivani u kombi, Abduladhim Maktouf je čekao na mjestu vozača. Kada su sva tri taoca civila bila u kombiju, Abduladhim Maktouf je upalio auto i odvezao taoce u kamp Odreda Al Mujahid u selu Orašac. Dok su se vozili, Abu Džafer je sjedio do Abduladhama Maktoufa. Tokom vožnje, pod uperenim oružjem i sa povezima na očima taocima je naređeno da leže na podu.

Te noći dva druga civila, Dragoljub (Dragan) Popović i Dalibor Adžaić su odvedena u kamp u Orašac.

U tom kampu, pripadnici Odreda Al Mujahid su tukli i maltretirali svih pet muškaraca civila. Vrhunac premlaćivanja je bilo odrubljavanje glave Dragoljubu Popoviću.

Ostala četiri muškarca su na kraju oslobođeni Kazimir Pobrić je bio oslobođen približno 23.10.1993. godine. Te noći, Abduladhim Maktouf je došao u kamp Orašac tražio da vidi zatvorenike, ušao u zgradu gdje su biti smješteni svi zatvorenici i izveo Kazimira Pobrića. Abduladhim Maktouf je onda odvezao Kazimira Pobrića nazad u Travnik.

Dvije sedmice poslije, dana 6.11.1993. godine, oslobođeni su Ivo Fišić i Ivan Rajković. Nekoliko sedmica poslije oslobođen je i Adžaić Dalibor.

Čime je počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stava 1. tačke e) u vezi sa članom 31. KZ BiH.

Pa ga Sud na osnovu navedenog zakonskih propisa i uz primjenu člana 49. KZ BiH.

O S U D U J E
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 /PET/ GODINA

Na osnovu člana 56. KZ BiH, optuženom će se u izrečenu kaznu zatvora uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 12.06.2004. godine pa nadalje.

Na osnovu člana 198. stava 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, oštećeni Ivo Fišić, Kazimir Pobrić, Ljiljana Popović i Tonka Rajković, sa imovinsko-pravnim zahtjevima, te Dalibor Adžaić, sa eventualnim imovinsko-pravnim zahtjevom, se upućuju na parnicu.

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH optuženi se obavezuje naknaditi troškove postupka, a o visini naknade troškova krivičnog postupka odlučit će se posebnim rješenjem po pribavljanju podataka.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilaštvo Bosne i Hercegovine optužnicom broj KT-H-1/04 od 10.09.2004. godine, tokom glavnog pretresa izmijenjenoj u činjeničnom i pravnom osnovu dana 23.06.2005. godine, optužilo je Abduladhima Maktoufa zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stava 1. tačke e) u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, temeljeći optužbu na dokazima izvedenim tokom istrage i tokom glavnog pretresa, koji su dali osnova prijedlogu Tužilaštva Bosne i Hercegovine da se optuženi oglasi krivim i kazni po zakonu za krivično pravno radnju ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stava 1. tačke e) u vezi sa članom 31. KZ BiH.

Tokom postupka izjašnjenja o krivnji, optuženi se izjasnio da nije kriv, u kom pravcu je postupala i odbrana optuženog tokom glavnog pretresa.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi optužbe, a potom i dokazi odbrane.

Dokazi optužbe neposredno izvedeni pred Sudom su svjedoci: Salko Beba, Emsad Kadirić, Nikica Petrović, Tomislav Petrović, Merzuk Kobilić, Ljubica Šekerija, Muhamed Suhel Tafi, Kazimir Pobrić, Branimir Markunović, Ivo Fišić, "svjedok" - zaštićeni lični podaci, Ahmad El Haj Ahmed, Husein Delić, Halid Genjac, Dragan Majstorović, Tonka Rajković, Ljiljana Popović; Salkan Đakulić, Ifeta Kalušić, Hasib Kalušić, Adel Nizamić, Božidar Rajković, Mirko Kuprešaković; te vještak Evan Kohlman.

Tokom glavnog pretresa pročitani su iskazi: iskaz svjedoka Dalibora Adžaića dat 7.09.2004. godine u Međunarodnom krivičnom tribunalu za bivšu Jugoslaviju u Hagu; iskaz Emsada Kadirića dat 12.10.1993. godine Vojnoj policiji HVO-a u Vitezu; zapisnik o saslušanju Salke Bebe dat 19.08.2004. godine u Tužilaštvu BiH; iskaz Ivana Rajkovića dat 22.02.1996. godine u Zagrebu; iskazi Ive Fišića dati Haškim istražiteljima 26.11.1999. godine te, dana 30.01.2004. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Ive Fišića u Tužilaštvu BiH od 23.08.2004. godine; zapisnik o saslušanju "svjedoka" u Tužilaštvu BiH od 6.08.2004. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Ahmada El Maj Ahmada u Tužilaštvu BiH od 22.02.2005. godine; transkripti iskaza Ive Fišića i Dalibora Adžaića dati u Međunarodnom krivičnom sudu za bivšu Jugoslaviju dana 4.02.2004. godine; zapisnik o saslušanju Kurtić Edine u Tužilaštvu

BiH dana 2.09.2004. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Nusreta Abdibegovića u Tužilaštvu BiH od 20.09.2004. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Salkana Dakulića u Tužilaštvu BiH, od 31.03.2005. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Hasiba Kalušića u Tužilaštvu BiH, od 24.03.2005. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka Amira Kalajdžije u Tužilaštvu BiH od 8.04.2005. godine;

Sadržajno su čitanjem, prezentacijom te audio i video reprodukcijom izvedeni i slijedeći dokazi: skica položaja župnog dvora u Travniku; dijagram položaja zgrade "Amerikanka" i fotografije sa bližim izgledom iste; pismo građana hrvatske nacionalnosti od 18.10.1993. godine, upućeno Ratnom predsjedništvu Travnika; audio snimak iskaza Ivana Rajkovića kalendar 1993. godine; skica lica mjesta kuće u kojoj su bili taoci; fotografije kuće u kojoj su držani taoci; fotografije osoba među kojim je prepoznata osoba koja je pogubila Dragoljuba Popovića; uvjerenje o dodatnoj plaći za pripadnike oružanih snaga IIR IIB - Ivu Fišića i Vjeru Fišić, od 28.08.1996. godine; videoreprodukcija saslušanja svjedoka Venceslava Topalovića saslušanog putem videolinka između prostorija Haškog tribunala u Sarajevu i Zagreba, dana 15.03.2005. godine; video snimak promocije odreda "El - Mudžahid" i transkript istog; zapisnik o prepoznavanju osoba sačinjen od Uprave policije - Sektora za kriminalističku policiju Sarajevo, broj: 12/2-400 od 9.11.2004. godine; audio reprodukcija snimka razgovora između "svjedoka" i osobe koja je na njega pokušala uticati u cilju promjene iskaza, te transkripti istih; fotografija "svjedoka"; podaci za vojne obveznike Ivu Fišića, Dalibora Adžaića, Ivana Rajkovića i Kazimira Pobrića, izdati od Uprave za odbranu Travnik pod brojem: V21-03/2320-01-130-3/05 od 10.03.2005. godine; Statutarna odluka općinske izvršne vlasti i općinske uprave NZ HZ HB od 13.06.1992. godine; dopis o provjeri podataka za Dragoljuba Popovića sačinjen od Uprave za odbranu Travnik, pod brojem: 21-02-03-22-56-3/05 od 31.03.2005. godine; spisak boraca Muslimanskih snaga sačinjen od Muslimanskih oružanih snaga Armije BiH pod brojem: 07/309 - 32/92 od 15.09.1992. godine; reprodukcija video snimka osnivanja muslimanskih snaga; presuda Općinskog suda Travnik broj: P-74/99 od 24.08.1999. godine; ugovor između Kurtić Edine i Ćosić Huseina; tužba Kurtić Edine protiv Abduladhima Maktoufa podnesena Općinskom sudu Travnik; krivična prijava Kurtić Edine protiv Abduladhima Maktoufa podnesena tokom 2002. godine; presuda Općinskog suda Travnik broj: K-74/01 od 7.02.2002. godine; presuda Kantonalnog suda Travnik broj: KZ-105/02 od 28.05.2002. godine; vizit karta krojačkog salona "Palma" i vizit karta krojačkog salona "Šepić", vlasništvo Besima Šepića; nalaz vještačenja Evana Kohlmana; dopis o rezultatima provjera za Maktouf Lueja i Saber Sabihu, sačinjen od Uprave policije Sarajevo pod brojem 09-04-3-1703/5 dana 30.08.2001. godine; skica položaja zgrade "Amerikanka" sačinjena tokom glavnog pretresa od svjedoka Božidara Rajkovića; presuda Općinskog suda I Sarajevo broj: K-510/87- II od 2.03.1988. godine; dopis Uprave za odbranu Travnik broj: 21-01-49-1-36-22/05 od 23.04.2005. godine; presuda Kantonalnog suda Zenica broj: K-66/01 od 23.11.2001. godine; dopis Uprave policije Zenica pod brojem 08-02/3-4-04-2-102-3/05 od 11.05.2005. godine, u prilogu kojeg je dostavljena krivična prijava protiv nepoznatog izvršioca krivičnog djela ubistva, dopis Tužilaštava BiH Policijskoj upravi Travnik od 6.06.2005. godine i odgovor PU Travnik od 7.06.2005. godine pod brojem: 02/7-10/05 sa popratnom dokumentacijom; poziv Tužilaštva BiH za pritvorenika Salkana Dakulića od 21.03.2005. godine; korespondencija pritvorenika Salkana Dakulića sa tužiteljicom Jadrankom Lokmić - Misirača u periodu od 3.03.2005. do 3.05.2005. godine.

Dokazi odbrane neposredno izvedeni pred Sudom su svjedoci: Kadrić Bahrudin, Edina Kurtić Karaj Kamel Bin Ali, Ćurić Muhamed, Besim Halilović, Besim Šepić, Mirsada Kulovac, Mustafa Indžić, Nasir Ćurić, Safet Hodžić, Redžo Glavaš, Ahmed Adilović, Edin Begović, Nusret Abdibegović, Ajman Awad, Ferid Grabus, Vjekoslav Vavra, Semin Konjalić, Amir Kalajdzija, Murveta Boljević, Husein Šeperović, Mijo Dujmović, Asim Džambasović, Josip Medić, Nijaz Isaković, Isljam Kalender, Muharem Ridžić, Manir Memiš, te vještaci Arnautović Šaćir, Asim Džambasović i Enes Ljevaković.

Takođe, tokom glavnog pretresa, čitanjem i prezentacijom, sadržajno je iznesena i slijedeća dokumentacija odbrane: karta Bosne i Hercegovine sa označenim pozicijama oružanih snaga tokom 1993. godine; fotografije zgrade "Amerikanka"; šema Župnog ureda - urađena od ovlaštenog sudskog vještaka; set fotografija raznih auta predodčen svjedoku radi prepoznavanja auta u kom je otet; presuda Kantonalnog suda Zenica broj: K-60/98; presuda Vrhovnog suda FBiH broj: KZ-519/98; obavijest Kantonalnog suda Zenica broj: K-60/98 od 13.04.2005. godine; šema hijerarhijskih odnosa u odredu El - Mudžahid, prema podatku od 28.11.1995. godine; plaketa za Abdullaha Hany od januara 1996. godine; rješenje o promjeni imena broj: 21-17/05-205-16/97 od 28.08.1997. godine; obavijest broj: 02-49-600/04 od 20.09.2004. godine; uvjerenje od 16.09.2004. godine; obavijest MUP-a SDB Sarajevo broj: 7-3/29-429 od 16.05.1995. godine; obavijest Uprave bezbjednosti broj: 7-1/29-429 od 21.05.1995. godine; potvrda o pripadnosti Armiji RBiH broj: 20-8-02-03-831/99 od 27.07.1999. godine; obavijest Odjela za odbranu Zenica broj: 18-07-02-03-24-165-1/05 od 14.04.2005. godine, o pripadnosti "svjedoka" jedinici El Mudžahid; rješenje i službena zabilješka Kantonalnog tužilaštva Travnik broj: KT-3451/04 od 26.11.2004. odnosno 14.12.2004. godine; rješenje Općine Travnik o ustupanju informacija broj: 02-49-12/05 od 9.03.2004. godine i lista dokumenta ustupljenih po istom; kratak izvještaj o radu Sekretarijata za odbranu Travnik od 11.11.1993. godine; obavijest o kontaktima sa agresorskom stranom broj: 01-192/93 od 11.12.1993. godine; akt broj: ID-02-90/93 od 7.12.1993. godine - problematika smještaja poginulih; akt broj IO-0289/93 od 03.12.1993. godine - Rješenje o obrazovanju komisije za razmjenu ratnih zarobljenika; akt broj: 70-02-86/93 od 19.11.1993. godine - rješenje; akt broj: SU-75/93 od 05.11.1993. godine; akt broj: IO-02-82/93 od 01.11.1993. godine - naredba; akt broj 06/3-82-1861/93 od 25.10.1993. godine; akt broj: 1-02-40/93 od 15.07.1993. - godine Program preživljavanja; akt broj: 06/3-82-1-778/93 od 16.12.1993. godine; akt broj: 01-181-23/93 od 25.10.1993. godine - odluka; akt broj: IO-02-75/93 od 22.10.1993. godine - informacija o sprovođenju naredbe Predsjedništva RBiH; akt broj: 952/29 od 23.08.1993. godine; akt broj 02-011-439/93 od 21.08.1993. godine - naredba; akt broj: 70-02-78/93 od 15.10.1993. godine - skraćeni zapisnik; akt broj: 01-738/92 od 31.07.1992. godine - zapisnik; akt broj: 01-273/92 od 29.07.1992. godine - zaključak; akt broj: 01-270/92 od 23.07.1992. godine - rješenje; akt broj: 01-264/92 od 17.07.1992. godine; akt broj: 01-258/92 od 17.07.1992. godine - odluka; akt broj: 01-255/92 od 10.07.1992. godine - odluka; akt broj: 01-395/94 od 06.08.1994. godine - izvještaj; akt broj: IO-02-73/93 od 28.09.1993. godine - zaključak; akt broj: 41-35 od 20.10.1993. godine - naredba; akt broj: U-200/93 od 8.12.1993. godine - zahtjev za pomoć stanovništvu iz Banje Luke, Kotor Varoša i Šipraga; akt broj: 06/3-821-778/93 od 24.09.1993. godine; akt broj: 06/3-82-1-778/93 od 28.09.1993. godine; akt broj: 01-181-19/93 od 20.08.1993. godine - zaključci; akt broj: V1-02-58/93 od 05.08.1993. godine - zaključak; akt broj: 05/668-1 od 31.07.1993. godine - Formiranje jedinice radne obaveze; akt broj: 06/3-82-1-410/93 od

22.07.1993. godine - izvještaj; akt broj: DI-132/93 od 26.07.1993. godine - odluka; akt broj VI-0253/93 od 29.07.1993. godine - zaključak; akt od 23.07.1993. godine. zahtjev za izlazak iz ratne zone; akt broj: VI 02 51/93 od 27.07.1993. godine; akt broj: VI-02-48/93 od 23.07.1993. godine - zaključak; akt broj: VI-02-45/93 od 20.07.1993. godine - zaključak; akt broj: VI-0244/93 od 19.07.1993. godine - rješenje; akt broj: VI-02-42/93 od 17.07.1993. godine - zaključak; akt od 15.07.1993. godine - naredba; akt broj: 06/3-82-1-489/ 93 od 12.07.1993. godine; akt broj: 126 od 14.07.1993. godine - informacija; akt VI. 02-37/93 od 12.07.1993. godine - zaključak; akt broj: 02-37/93 od 12.07.1993. godine - zaključak, akt broj: VI-91/93 od 25.06.1993. godine - zaključci, Akt broj: VI-02-19/93 od 23.06.1993. godine - zaključci; akt broj: VI-0217/93 od 21.06.1993. godine - zaključak; akt od 13.06.1993. godine zaključak; akt od 09.06.1993. godine - odluka; akt broj: VI-02-9/93 od 11.06.1993. godine - naredba; akt broj 01-366/92 od 08.12.1992. godine - pokretanje inicijative; akt broj: 01-7/93 od 11.01.1993. godine; - akt zaprimljen pod brojem 01-184 od 05.05.1993. godine - zahtjev za povrat stanova; akt od 08.02.1993. godine - Zaključak sa sastanka HVO Travičke brigade i Armije BiH; akt broj: 06/3-82-1-102/93 od 13.02.1993. godine - dolazak prognanika; akt broj: 01/239-1 od 02.03.1993. godine - uputstvo; akt broj: 01-92/93 od 03.03.1993. godine - obavijest; akt broj: 06/3-82-1-1-64/ 93 od 08.03.1993. godine - jednokratna pomoć; akt broj: 01-329/92 - naredba; akt broj: 01-15/93 od 12.01.1993. godine - naredba; akt broj: 01-24/93 od 25.02.1993. godine -obavijest; akt broj: HVO 01-283/93 od 03.03.1993. godine - protest; akt broj: 01-90/ 93 od 04.03.1993. godine - Zaključak; akt broj: 01-95/93 od 05.03.1993. godine; Akt broj: 06/382-1.130/93 od 24.02.1993. godine - dolazak 1000 izbjeglica iz Šipova; akt broj: 01-82/93 od 25.02.1993. godine - Problem izbjeglica; akt broj: 01-43/93 od 16.02.1993. godine - naredba; akt broj: 01-65/93 od 12.02.1993. godine - razmjena zarobljenika; Akt broj: 01-13/93 od 11.01.1993. godine - naredba; akt broj: 01-10/93 od 07.01.1993. godine - zapisnik; akt broj 19-8-9-42 od 29.03.1993. godine; akt broj: 01-1-217-19 od 29.03.1993. godine - obavijest; akt broj: 06/3-82-1-239/ 93 od 06.04.1993. godine - dolazak izbjeglica iz Banje Luke; akt broj: 19-8-46 od 05.04.1993. godine - prijedlog za izmjenu odluka; akt broj: 01-84/93 od 24.02.1993. godine - odluka; akt broj: 01-34-2/93 od 25.01.1993. godine - zahtjev; akt broj: 175/07-20/93 od 17.02.1993. godine; akt broj: 01-15/93 od 08.02.1993. godine - obavijest o pregovorima; akt od aprila 1994. godine - izvještaj o radu Ratnog predsjedništva Skupštine opštine Travnik; akt broj: 02-111-2352/94 od 16.12.1994. godine - rješenje; akt broj: 01-90/95 od 18.04.1995. godine - ovlaštenje; akt broj 02/15-204-130/1993 od 01.03.1993. godine - uvjerenje; obavijest MUP-a SBK broj: 04-02/7-323-6/2/ 05 od 28.02.2005. godine; akt broj: 04-03/1-2/34-1-157/05 od 03.02.2005. godine - informacija i uvjerenje; Akt broj: 21-07-02-491-50/05 od 07.03.2005. godine - uvjerenje; akt broj: 06-01/6-44-1195/05 od 10.03. 2005. godine - odgovor na zahtjev; akt broj: 02-49-11-1/05 od 17.01.2005. godine - rješenje; akt broj: 04-03/13-200.283/04 od 13.12.2004. godine - dostava podataka; akt broj: 06-13-5081/04, od 15.12.2004. godine - dostava informacija; presuda protiv Tihomira Blaškića Haškog tribunala br. IT-95-14-T od 03.03.2000. godine; zahtjev za nabavku TMS Komande 1. krajiškog korpusa str. pov. br 18/ 1-15/ T od 24.10.2003. godine; Spisak starješina VRS o unapređenjima i postavljenjima sa naredbama; zapovijed Zapovjedništva OZ Split i ZM Ploče, klasa 8/92-01/91 UR broj 6030-02/92-T od 19. svibnja 1992. godine; zapovijed HVO Općinskog stožera Mostar pov. broj 02-01-11/92 od 09.12.1992. godine; zapovijed Zapovjedništva OZ Split i ZM Ploče, klasa 8/92-01/91 UR broj 6030-01/92-1 od 16. svibnja 1992. godine; depeša MUP-a specijalne brigade policije i Km Trnovo br. 113/95 od 30.06.1995. godine; naređenje

MUP-a RS br. 64/95 od 07.07.1995. godine; zaključci Hercegovačke regionalne zajednice - Travnička regionalna zajednica od 12. studenog 1991. godine; skice borbenih zadataka 3. korpusa, zapovijed HVO - Glavnog stožera Mostar str.pov.br 01-7/92 od 20.10.1992. godine; obavijest Komande 1. Krajiškog korpusa - IKM str.pov.br. 350-1/93 od 06.06.1993. godine; obavijest Komande 1. krajiškog korpusa - IKM str.pov.br.349-I/93 od 06.06.1993. godine; Naređenje Komande 1. krajiškog korpusa - IKM str.pov.br. 352-1/93 od 07.06.1993. godine; zamolnica brigade HVO Bobovac Vareš ZM Ponikve - Vareš br. 01-5861/93 od 9. rujna 1993. godine; Potvrda i odobrenje Komande 2. lake brigade i 2. lake pješadijske brigade br. 8-357/93 od 25.04.1993. godine i pov. br. 09-666 od 20.09.1993. godine; spisak stranaca Centra SIS-a Tomislav Grad br. 02-4/2-4-032/93 od 3.11.1993. godine; obavijest Instituta za istraživanje zločina protiv čovječnosti iz Međunarodnog prava Sarajevo broj: 151/I-05 od 25.04.2005. godine o dostavi fotokopija dokumenata, naređenje Štaba Vrhovne komande Sarajevo str.pov.br 14/75-86 od 13.08.1993. godine; službena zabilješka o izdavanju fotokopija dokumenata - Arhiv A R BiH broj: 57/01-05 od 06.01.2005. godine sa popisom izuzetih dokumenata od 1 do 26; odluke o proglašenju ratnog stanja u BiH i naredba o proglašenju opšte javne mobilizacije na teritoriji R BiH - "Sl. list" RBiH br. 7/92; presjek saznanja o aktivnostima lica iz Afro-Azijskih zemalja od 06.05.1995. godine; informacija broj: 258-33 od 14.09.1994. godine Armije RBiH; izvještaj o radu Komisije za zbrinjavanje porodica poginulih i ranjenih pripadnika OS RBiH iz maja 1994 godine; spisak dokumenata FMO - Sektora sigurnosti i obavještajnih poslova broj: 06-04/6-4.4-313/05 od 25.04.2005. godine izuzetih za potrebe odbrane; šematski prikaz prostorije u KPZ Sarajevo u kojoj je boravio optuženi Džakulić Salkan, fotografija Huseina Čosića; pismo Huseina Čosića upućeno Edini Kurtić od 09.10.2003. godine; rješenje broj: 01-14/4224-331/02 od 21.10.2002. godine; poravnanje broj: P.126/99 od 14.09.1999. godine; kopija katastarskog plana zgrade Medrese od 23.05.2005. godine; vojna priznanja; zapisnik o saslušanju svjedoka Ki.Kri. 50/99 od 27.05.2005. godine; zapisnik o saslušanju svjedoka KT - 203/04 od 23.08.2004. godine; izjava svjedoka od 20. novembra 1999. godine; izjava svjedoka kod Haškog tribunala od 30. januara 2004. godine; obavijest JP BiH Telekom broj 12.9-4468/05 od 14.06.2005. godine; fotografije lovačkog doma i kafića "Libertas"; nalaz vještaka - eksperta Asima Džambasovića; iskaz svjedoka Đakulić Salkana KT-203/04 od 31.03.2005. godine; nalaz i mišljenje vještaka-eksperta Doc.dr. Enesa Ljevakovića.

Ocjenom svih gore navedenih dokaza optužbe i odbrane, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj povezanosti, Sud je donio odluku kao u izreci, iz slijedećih razloga:

Naime, nesporno je da se u vrijeme inkriminisanog događaja na prostoru Srednje Bosne odvijao međunarodni sukob, što je utvrđeno presudom - MKSJ broj: IT-95-14/2-A od 17.12.2004. godine donesenoj po žalbi, u predmetu Tužilac protiv Daria Kordića i Maria Čerkeza; presudom MKSJ broj: IT-95-14/2 od 26.02.2001. godine, u predmetu Tužilac protiv Daria Kordića i Maria Čerkeza, donesenoj u prvom stepenu; te presudom MKSJ broj: IT-95-14 od 3.03.2000. godine donesenoj u predmetu Tužilac protiv Tihomira Blaškića; ali i sveukupnom ocjenom dokaza, a posebno kazivanja svjedoka koji su u to vrijeme živjeli na području Srednje Bosne, odnosno bili pripadnici oružanih snaga.

Ove činjenice Sud je prihvatio utvrđenim usvajajući zajednički prijedlog tužilaštva i branilaca utemeljen na članu 4. Zakonu o ustupanju predmeta od MKSJ da je rat u Srednjoj Bosni predstavljao međunarodni sukob.

Sud Bosne i Hercegovine može, ex officio ili na prijedlog stranaka, kao dokazane prihvatiti one činjenice koje su utvrđene odlukama MKSJ a kako su u prijedlogu navedene upravo one odluke MKSJ kojima je utvrđeno da je sukob između bosanskih Hrvata i Bošnjaka tokom 1993. godine u Srednjoj Bosni predstavljao međunarodni sukob, i to: presuda MKSJ broj: IT-95-14/2-A od 17.12.2004. godine donesena po žalbi, u predmetu Tužilac protiv Daria Kordića i Maria Čerkeza; presuda MKSJ broj: IT-95-14/2 od 26.02.2001. godine, u predmetu Tužilac protiv Daria Kordića i Maria Čerkeza, donesena u prvom stepenu; te presuda MKSJ broj: IT-95-14 od 3.03.2000. godine donesena u predmetu Tužilac protiv Tihomira Blaškića, isti prijedlog je Sud i prihvatio. Utvrđenom se, dakle, smatra činjenica da je sukob bosanskih Hrvata i Bošnjaka tokom 1993. godine u Srednjoj Bosni bio međunarodni, zbog direktnog učešća trupa vojske Republike Hrvatske u istom, i njenom sveukupnom kontrolom nad Hrvatskim vijećem odbrane.

Ova činjenica učinjena je nespornom i ocjenom mnogih dokaza optužbe i odbrane, a posebno iznošenjem stručnog nalaza i mišljenja vještaka odbrane Šaćira Arnautovića, koji je svoje navede o međunarodnom sukobu potkrijepio i lično sačinjenom kartom Bosne i Hercegovine, sa tačno prikazanim pravcima i područjima djelovanja odvedenih vojnih formacija u toku 1992. i 1993. godine.

Iz navedenih razloga, ostale dokaze optužbe i odbrane u tom pravcu Sud je cijenio irelevantnim, obzirom na prihvatanje kao utvrđene činjenice međunarodnog sukoba na području Srednje Bosne, koji se odvijao u periodu 1993. godine i u vrijeme kritičnog događaja odvođenja građana hrvatske nacionalnosti iz svojih stanova u gradu Travniku, u periodu oktobra 1993. godine.

Bez sumnje, u sastavu oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine, odnosno Armije BiH, u ovom međunarodnom sukobu učestvovala je jedinica El Mudžahid.

Ovo posebno proizilazi iz naredbe štaba Vrhovne komande Oružanih snaga Armije BiH broj: 14/75-86 od 13.08.1993. godine o formiranju ove - jedinice, te nalaza i mišljenja vještaka odbrane Asima Džambasovića i Šaćira Arnautovića, koji i u datim objašnjenjima jasno potcrtavaju organizaciju i djelovanje vojnih formacija koje su u tom periodu djelovale na području Bosne i Hercegovine, a posebno Srednje Bosne, jasno opisujući i formiranje i djelovanje ove jedinice, jedinice El Mudžahid.

Vještak Asim Džambasović nesumnjivo konstatuje, a što dijelom potvrđuje i vještak Arnautović Šaćir, da su se početkom agresije na Bosnu i Hercegovinu, stranci, porijeklom iz Afro-Azijskih zemalja, došli iz zemalja Zapadne Evrope preko Republike Hrvatske u Bosnu i Hercegovinu, na područje Srednje Bosne, što upravo ukazuje i vještak Arnautović Šaćir u svojim konstatacijama i objašnjenjima, jasno naznačavajući puteve dolaska stranaca porijeklom iz Afro-Azijskih zemalja, koji su došli u Srednju Bosnu. Prvo su stupali u postojeće jedinice koje su djelovale pri štabovima Teritorijalne odbrane, na što ukazuje vještak Asim Džambasović, a potom osnaženi domaćim stanovništvom, pripadnicima bošnjačkog naroda sa prostora

Srednje Bosne, ustrojili jedinicu El Mudžahid, jedinicu koja je pripadala oružanim snagama BiH.

Spisak pripadnika Muslimanskih snaga, te plakete - pohvale koje su mnogim pripadnicima jedinice El Mudžahid dodijeljene od generalštaba Armije Bosne Hercegovine u decembru 1995. godine, i koje je lično potpisao armijski general Rasim Delić, govore o jedinici El Mudžahid kao sastavnom dijelu Oružanih snaga Bosne i Hercegovine, odnosno Armije Bosne i Hercegovine, koje činjenice je evidentno potvrdio svjedok Ajman Awad, pripadnik jedinice El Mudžahid, koji je opisao na koji način je došao u jedinicu, da je došao iz Republike Hrvatske na prostor Srednje Bosne, da je sjedište jedinice bilo u Zenici, da su imali kampove u Orašcu i Mehurićima kod Travnika, te da su samostalno i u sadejstvu sa drugim jedinicama učestvovali u borbama na području Srednje Bosne.

Činjenicu da su se u jedinicu El Mudžahid uključili i pripadnici bošnjačkog naroda sa područja Srednje Bosne jasno potvrđuje i svjedok odbrane Ahmet Adilović koji je stupio upravo u redove ove jedinice Armije Bosne i Hercegovine, prvenstveno zbog, kako navodi, njenog poštivanja vjerskih načela Islama, što jasno takođe potvrđuje i svjedok optužbe Emsad Kadirić.

Emsad Kadirić je posebno u svom iskazu govorio o svom zarobljavanju kao pripadniku jedinice El Mudžahid, u toku sukoba između HVO-a i Armije BiH, odnosno jedinice El Mudžahid, na području Srednje Bosne, odnosno Novog Travnika, pogibiji i zarobljavanju pripadnika jedinice El Mudžahid, koji su se zbog nepoznavanja rata, greškom našli na području Novog Travnika, koji je tada kontrolisalo HVO. On, kao jedini preživjeli zarobljenik, posebno je isticao tretman koji je imao za vrijeme zarobljenništva u Busovači, te o nastojanjima svoje jedinice da se razmjeni, posebno urgiranim od strane tadašnjeg komandata 111 Korpusa Armije BiH, Mehmeda Alagića. Prilikom zarobljavanja, odredio je svjedok Emsad Kadirić, kod sebe je imao vojnu iskaznicu na kojoj je pisalo Armija BiH Odred El Mudžahid, koja iskaznica je i pronađena prilikom zarobljavanja od strane pripadnika HVO-a.

Da je jedinica El Mudžahid pokušavala dogovoriti razmjenu za Emsada Kadirića, kao pripadnika jedinice El Mudžahid, to potvrđuju i svjedoci, kako Saiko Beba, tako i svjedok Nikica Petrović, tadašnji predsjednik komisije za razmjenu Armije BiH odnosno HVO-a, vezano za područje Srednje Bosne.

Naime, svjedok Salko Beba, na potpuno jasan i dosljedan način, govori o posjetama Abu Džafera, pripadnika jedinice El Mudžahid i optuženog njegovom uredu u Travniku, pri kojima su se raspitivali o mogućnosti razmjene zarobljenih pripadnika odreda El Mudžahid. Decidan je Salko Beba da su Abu Džafer i optuženi nosili vojne uniforme, uz činjenicu da je Abu Džafer bio i naoružan. Prilikom jedne od tih posjeta, decidan je svjedok Salko Beba, da je Abu Džafer isticao da će "nahvatati" nekoliko uglednih građana Travnika hrvatske nacionalnosti, kako bi ih razmijenio za pripadnike svoje jedinice, prilikom čega ga je upozorio da je razmjena civila za zarobljene vojnike nemoguća. Predsjednik komisije za razmjenu ratnih zarobljenika i tijela poginulih HVO-a, Nikica Petrović, takođe je jasan u objašnjenjima o nemogućnosti razmjene vojnika za civile, te da je bilo kankata i razgovora upravo vezano za razmjenu zarobljenih pripadnika jedinice El Mudžahid, Kadirić Emsada, i o neuspješnosti te razmjene.

Činjenica je da je optuženi bio pripadnik Armije Republike Bosne i Hercegovine, odnosno prije i poslije inkriminisanog događaja pripadnik Oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine, što posebno proizlazi iz dokaza optužbe - reprodukcije video snimka-zapisa formiranja Muslimanskih snaga u Travniku ispred zgrade Medrese u augustu 1992. godine, nalaza i mišljenja vještaka odbrane Asima Džambasovića koji konstatuje da je optuženi bio pripadnik oružanih snaga BIH, što je jasno vidljivo i iz Uvjerenja Federalnog ministarstva odbrane - Uprave/Odjela za odbranu Travnik broj: 21-07-02-49-1-50/05 od 7.03.2005. godine, a koju činjenicu je dijelom potvrdila i svjedok Edina Kurtić, bivša supruga optuženog, koja ga je prepoznala na snimku formiranja jedinice Muslimanskih snaga jedinice teritorijalne odbrane u augustu 1992. godine ispred Medrese u Travniku.

Da je optuženi imao veze i kontakte sa jedinicom El Mudžahid, jasno sa pripadnicima te jedinice, koju su većinom činili Stranci Afro-Azijskog porijekla, uz činjenicu da je optuženi državljanin ..., koji između ostalih govori i Arapski jezik, to proizlazi prije svega iz iskaza svjedoka: Salka Bebe, Huseina Delića, Halida Genjca, Safeta Hodžića, Ajman Awada, Edine Kurtić.

Svjedok Salko Beba je uvjerljiv da je sa optuženim i Abu Džaferom imao više sastanaka povodom razmjene zarobljenih pripadnika jedinice El Mudžahid. Da je doista optuženi imao nesumnjive kontakte sa pripadnicima jedinice El Mudžahid, da je sa istima kontaktirao, da je često viđen u društvu sa Abu Džaferom ali i drugim pripadnicima jedinice El Mudžahid, posebno ističu svjedoci Husein Delić i Halid Genjac.

Svjedok Ajman Awad, i sam pripadnik jedinice El Mudžahid, govori o optuženom kao o osobi koja je za potrebe jedinice El Mudžahid obavljala razne logističke poslove, posebno nabavku oružja i hrane. Da je dolazio u kamp Orašac, kamp jedinice El Mudžahid, gdje su bili stacionirani pripadnici ove jedinice, to jasno potvrđuje i svjedok Safet Hodžić koji je takođe bio pripadnik ove jedinice, i koji je kao stražar na rampi, bio u prilici vidjeti optuženog kako ulazi u kamp, u koji kamp nije svako mogao ući bez najave, kontrole i dozvole za ulaz od komande jedinice, međutim, optuženi je ulazio u kamp bez tih procedura, koje činjenice potvrđuje i svjedok Salko Beba, sasvim jasan u svom iskazu, da su u kamp u Orašcu, kamp jedinice El Mudžahid, optuženi i Muhamed Suhel Tafi, uvijek mogli stobodno ući.

Da je optuženi imao neposredne kontakte sa pripadnicima jedinice El Mudžahid, neposredne kontakte sa Abu Džaferom i drugim pripadnicima jedinice, da su isti dolazili u kuću optuženoga u Travniku, njihovom ponašanju i načinu ophođenja, da su u tim okolnostima razgovarali na arapskom jeziku, to evidentno proizlazi dijelom iz iskaza svjedoka Edine Kurtić, bivše supruge optuženog.

Bez sumnje, nije sporna činjenica da se inkriminirani događaj, otmica tri građanina Travnika hrvatske nacionalnosti desila upravo u vrijeme, mjesto i na način opisan u izmijenjenoj optužnici, odnosno da su dana 19.10.1993. godine ili oko tog datuma, iz stana Ive Fišića koji se nalazi u zgradi zvanoj "Amerikanka" u Travniku, uz upotrebu sile i prijetnje oružjem od strane pripadnika jedinice El Mudžahid odvedeni Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, te da je iz stana Ivana Rajkovića koji se nalazi u zgradi zvanoj "Glista" u Travniku, takođe upotrebom sile i prijetnjom oružjem, od

strane pripadnika jedinice El Mudžahid odveden i Ivan Rajković, nakon čega su svi smješteni u jedno vozilo a potom odvedeni u kamp pripadnika jedinice El Mudžahid u Orašcu, u koji kamp su te noći dovedeni i Dragoljub Popović i Dalibor Adžaić. U tom kampu navedene osobe su kao taoci bile izložene nečovječnom ponašanju, odnosno maltretiranju, kulminacija čega je, nakon izvjesnog vremena provedenog u kampu, bilo ritualno odsijecanje glave Dragoljubu Popoviću. Činjenica je da je u noći 23.10.1993. godine oslobođen Kazimir Pobrić kojeg je optuženi Abduladhim Maktouf izveo iz kampa i vratio u Travnik, te da su 6.11.1993. godine iz kampa pušteni, odnosno oslobođeni Ivo Fišić i Ivan Rajković, a da je nekoliko sedmica poslije oslobođen i Dalibor Adžaić.

Ove činjenice jasno proizlaze iz iskaza svjedoka, prije svega oštećenih, Ive Fišića, Kazimira Pobrića, Dalibora Adžaića; "svjedoka", čiji lični podaci o identitetu su ostali zaštićeni isključenjem javnosti sa glavnog pretresa u okolnostima uzimanja ličnih podataka, uz činjenicu da je svjedok javno svjedočio o činjenicama u okolnostima kada javnost nije bila isključena, koji termin "svjedok" će se koristiti u ovoj presudi u okolnostima potvrđivanja određenih činjenica od strane navedenog svjedoka; te svjedoka Mirsade Kulovac, Ifete Kalušić, Hasiba Kalušića, Josipa Medića i Ljiljane Popović.

Oštećeni, svjedok Ivo Fišić, u svom iskazu, neposrednom ispitivanju u toku glavnog pretresa pred sudom, na potpuno jasan i uvjerljiv način, opisuje kritičnu večer, kada se zajedno sa svojom suprugom, Kazimirom Pobrićem te komšijama Mirsadam Kulovac i njenim suprugom Nusretom Kulovcem nalazio u svom stanu, zgradi "Amerikanka", u Travniku.

Razumljivo se prisjeća prvog lupanja na njihova vrata, pozivanja policije i dolaska iste, koja je o događaju sačinila i službenu zabilješku, što je jasno potvrdio i Redžić Muharem koji je odredio da je kao rezervni policajac u oktobru 1993. godine, poslan u zgradu "Amerikanka" do stana Ive Fišića, budući da im je objašnjeno da im je neko dolazio na ulazna vrata stana i lupao. Ivo Fišić vrlo jasno govori o daljem toku večeri, lupanju na vrata i isčekivanju ponovnog dolaska policije, kako su im se određene osobe koje su kucale na vrata stana lažno predstavile da su policajci, i kako su im otvorili vrata. U stan su tada upali nepoznati muškaraci, obučeni u čudne nošnje i naoružani sabljama ali i dugim cijevima, a kod jednog od njih je prepoznao svoju lisnicu koja mu je već 1992. godine bila oduzeta na jednom od kontrolnih punktova Armije BiH. Jedan od njih nosio je kapu "palestinku", a na njihovim uniformama je prepoznao oznake Armije BiH. Preturili su po stanu, uzeli su vrijednije stvari nakon čega je uslijedilo izvođenje njega i Kazimira Pobrića iz stana. Nakon izvođenja iz stana dovedeni su do vozila kombi, koje je bilo parkirano u blizini same zgrade. Prilikom izvođenja iz stana i silaska niz stubište, na svakom spratu stajao je po jedan vojnik.

Doveden je do vozila kombi, u kom vozilu se već nalazio vozač za volanom, a on je ubačen u vozilo kroz zadnja vrata. Ispred njega u prostoru vozila nalazilo se jedno sjedište. Nedugo po njegovom ubacivanju u to vozilo doveden je i Kazimir Pobrić, uz činjenicu da se jedna osoba već nalazila u tom vozilu, po čijem glasu je mogao prepoznati da se radilo o Ivanu Rajkoviću. Nakon što su ih staviti u zadnji dio tog vozila, krenuli su s tim kombijem od njegove zgrade, i u okolnostima prije nego su mu stavili poveze na glavu, uz određenu količinu svjetlosti koja je dopirala iz

obližnjih kafea, te činjenicu dužine te vožnje prije izlaska na glavni put i trenutka stavljanja poveza na glavu, na mjestu vozača, obzirom na položaj i mjesto gdje se on nalazio u vozilu, prepoznao je optuženog kao vozača tog kombija, istina uz činjenicu, da mu je vidio bočni dio glave, dok su se kretali tim vozilom.

Svjedok Kazimir Pobrić odrediv je u svom iskazu da se kritične večeri vraćao iz dežure iz Štaba Civilne zaštite, gdje je obavljao dužnost kao pripadnik Civilne zaštite. Nakon obavljanje dežure, po povratku u zgradu Amerikanca gdje je stanovao, ušao je u stan Ive Fišića, u kom stanu je zatekao Kulovac Nusreta i njegovu suprugu, komšije. U stanu je bila improvizovana svjetlost. U određenim okolnostima nepoznate osobe su kucale na vrata stana, razgovarale su na lošem bosanskom jeziku. Želeći da vidi šta se dešava vani, izašao je na balkon i tada je primjetio jedno parkirano vozilo ispred zgrade, a drugo se kretalo. Bila su to transportna vozila i ličila su na kombi. Te osobe koje su kucale, insistirale su da uđu u stan, predstavljajući se da su vojna policija. Po ulasku u stan tih nepoznatih osoba, počeli su da pretresaju stan, istia, njega su legitimisali, a potom i fizički maltretirali. Upravo u tim okolnostima objasnili su im da će on i Ivo Fišić poći sa njima. Bili su naoružani. Nakon što su ih izveli iz stana, dovedeni su do jednog kombija koji je bio parkiran ispred ulaza, i ugurani su na zadnja vrata tog kombija. To je bio kombi koji je ličio na VW kombi. Nakon što su došli na lice mjesta, izvedeni su iz vozila, ruke su im bile vezane i odvedeni su u jednu kuću.

Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, međusobno su saglasni u svojim iskazima, nakon što su dovedeni u kamp, napuštenu kuću, maltretirani su, tukli su ih, u čemu je Kazimir Pobrić odrediv, Ivu Fišića tukli su, udarali mu glavom od zid, a dešavalo se da su ih tukli po četvorica vojnika istovremeno.

Ivo Fišić je posebno uvjerljiv da nakon što su ih tukli i maltretirali, ponižavali su ih označavajući ih pogrđnim riječima "velika svinja", "debela svinja", te da batiranja nisu prestajala sve dok i sami ne bi rekli da su svinje.

Nesporna je činjenica na koje su nesumnjivo ukazali Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, da nakon izvjesnog vremena koje su proveli u toj kući gdje su svi bili fizički maltretirani, osim Ivana Rajkovića, kojeg nisu zbog starosti tukli, u ritualnom događaju, gdje su bili odvedeni na jedan prostor van zgrade gdje su bili postrojeni pripadnici jedinice El Mudžahid, Dragoljubu Popoviću odrubljena je glava, nakon čega im je naredeno da istu glavu ljube, a potom su rukama u improvizovani prostor, jamu, zakopali tijelo i glavu Dragoljuba Popovića.

Kazimir Pobrić, objektivan je u svom iskazu da nakon izvjesnog vremena koje je proveo u zatočeništvu, gdje je maltretiran, pretučen, sa vidnim povredama po tijelu, optuženi ga je vozilom marke kombi vratio iz zatočeništva u Travnik, odvozeći ga u blizinu zgrade gdje je on stanovao, nakon čega se izvjesno vrijeme nije ni pojavljivao u javnosti, zbog vidnih povreda i svega što se dešavalo u vezi tog.

Svjedok Mirsad Kulovac je potvrdila činjenice na koje su ukazali svjedoci Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, budući da je ista kritične večeri bila u stanu svog tadašnjeg komšije Ive Fišića. Zajedno je te večeri bila u stanu sa svojim suprugom kod Ive Fišića i njegove supruge, u koji stan je došao i Kazimir Pobrić. Tačno je da su u stan Ive Fišića upale nepoznate naoružane osobe, od kojih je jednu posebno opazila,

budući da je i sama bila predmet prijetnji jednog od nepoznatih lica, obzirom da joj je stavilo nož pod vrat. Bez sumnje, iz stana su odvedeni Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, uz činjenicu, da joj nije poznato ko su te osobe bile.

Da je iz svog stana kritične večeri odveden i oštećeni Ivan Rajković, saglasno su potvrdili u svojim iskazima Ifeta i Hasib Kalušić, koje iskaze je Sud cijenio i prihvatio objektivnim i uvjerljivim. Saglasni su da su te večeri bili u svom stanu, a da je naspram njih u stubištu bio stan njihovog komšije Ivana Rajkovića. Određiva je Ifeta Kalušić, da te večeri, i ne samo te večeri u stanu nisu imali struje, niti je radio telefon, te da je neposredno prije samog događaja pospremala kuhinju, a njen suprug Hasib uspavljivao je malodobno dijete njene sestre. Neko je kucao na njihova zajednička stubišna vrata, budući da su hodnik zaključavali, i uz pomoć uljarice, svjetiljke, otišla je do tih vrata, otključala ih, kada je u stubište ušlo njoj nepozanto lice koje je pitalo za stan Ivana Rajkovića. Upravo ta osoba je i otišla u stan Ivana Rajkovića, iz kog stana su i odveli Ivana Rajkovića. Ove činjenice nesumnjivo potvrđuje i Hasib Kalušić, dijelom i svjedok Josip Medić, koji je također bio komšija Ivana Rajkovića, uz činjenicu da se te večeri također nalazio u svom stanu. Nakon odvođenja Ivana Rajkovića iz stana, isti je pretresen i zapečaćen, na što nesumnjivo ukazuje Hasib Kalušić.

Da su kritične večeri također odvedeni od strane pripadnika jedinice El Mudžahid u kamp Orašac, Dalibor Adžaip i Dragoljub Popović, to nedvosmisleno ukazuju činjenice na koje su se osvrnuli Dalibor Adžaip, te supruga Dragoljuba Popovića - Ljiljana Popović.

Svjedok Dalibor Adžaip, žrtva otmice, određiv je i potpun jasan kada govoreći o svojoj otmici, govori i o Ivi Fišiću, Ivanu Rajkoviću, te drugim osobama koje su s njim bile zarobljene.

On kazuje kako je vraćajući se od prijatelja prema svom stanu, u blizini zgrade "Amerikanka" zaustavljan od nepoznatih lica koja su ga pitala za ime, te da su ga nakon što im je rekao ime počeli gurati i tući, vodeći ga prema podzemnim garažama zgrade "Amerikanka". Kada su ga tamo doveli ubacili su ga u kombi i prekrili dekom, i tada je osjetio da u kombiju nije sam. Nakon toga su ih odvezli u nepoznatom pravcu, a kada su se zaustavili, spuštenih glava su bili sprovedeni u neku kuću i zaključani u jednu od soba te kuće. U sobi su zajedno s njim bile još četici osobe. Ne zna tačno gdje se ta kuća nalazila, ali iz razgovora sa ostalim zatočenicima pretpostavljao je da je negdje na području Mehurića, gdje je bilo "hrvatskih" sela, jer je iznad ulaznih vrata kuće video naljepnicu na kojoj je pisalo da je blagoslovljena, što je govorilo da je to "katolička" kuća.

Cijele te večeri i dane poslije bili su non stop premlaćivani. Tukli su ih stražari, vojnici muslimanskih snaga.

U potpunosti je Dalibor Adžaip potvrdio i saglasno kazivanje svjedoka - žrtava Ive Fišića i Kazimira Pobrića, da su par dana nakon zarobljavanja, svi taoci, osim Ivana Rajkovića koji je bio star i iznemogao, bili izvedeni na poljanu na kojoj je na neobičan način bilo poredano nekoliko redova vojnika, i na sredini koje se nalazila rupa, nakon čega je na ritualan način odrubljena glava Dragoljuba Popovića, koju su ostali taoci morali ljubiti, a potom rukama, zajedno sa tijelom zakopati u rupu.

Ne sjećajući se tačnog datuma odlaska iz ovog zatočeništva, decembar 1993. godine, kazuje kako je potom predat Vojnoj policiji Armije BiH koja ga je čuvala u bivšoj kasarni JNA u Travniku, nakon čega je prebačen u KPD u Zebnici, gdje je ostao sve do 21.03.1994. godine, kada je oslobođen.

Svjedok Ljiljana Popović, supruga otetog a potom i ubijenog Dragoljuba Popovića, u svom iskazu posebno se osvrnula na par činjenica tvrdeći prije svega, da je te večeri njen suprug otišao do komšije Ante Šunjica kako bi zajedno, kao i svake večeri, slušali vijesti, te da je nakon toga oko 21 h trebao doći po nju u zgradu "Amerikanka". Čekajući ga, saznala je o odvođenju Ive Fišića i Kazimira Pobrića, te odmah nazvala stan komšije kako bi provjerila da li je njen suprug krenuo kući. Saznavši da je krenuo, a poznavajući put kojim se po navici trebao kretati nazad u svoj stan, postala je svjesna da je i njega mogla zadesiti sudbina otetih, što se kasnije pokazalo istinitim. Noć je provela isčekujući eventualni povratak supruga, a sutra u jutro, već oko 6 h, otišla do Halida Genjca, komšije iz zgrade, zamolivši ga za pomoć u dobivanju informacije gdje se nalazi njen suprug. Vrlo jasno kazuje da je Halid Genjac odmah u njenom prisustvu pozvan Abduladhima Maktoufa, ali je obaviješten s druge strane linije, da on spava.

Da su doista oteci iz svojih stanova i odvedeni u kamp jedinice El Mudžahid Ivo Fišić, Ivan Rajković, Kazimir Pobrić, te da su takođe kritične večeri oteti i odvedeni Dalibor Adžaić i Dragoljub Popović, posebno je to potvrđeno i u iskazima svjedoka Huseina Delića, Salke Bebe, Halida Genjca, Nikice Petrovića, Tonke Rajković, Božidara Rajkovića, Besima Halilovića, Ćurić Muhameda, Šehić Besima, Kurtić Edine.

Tonka Rajković, supruga i Božidar Rajković, sin otetog Ivana Rajkovića, koji su se u vrijeme otmice nalazili u Republici Hrvatskoj, te sa Ivanom bili u kontaktu putem poruka Crvenog Križa, naglasno su potvrdili da su o otmici supruga, odnosno oca, saznali tek poslije. Tonka Rajković je saznala iz dnevnih novina, i to Slobodne Dalmacije, te iz neposrednog kontakta sa svojim suprugom nakon izlaska iz zatočeništva i dolaska u Republiku Hrvatsku.

Svjedoci Halid Genjac, Husein Delić, Ćurić Muhamed i Salko Beba, osobe koje su u to vrijeme obnašale vrlo odgovorne funkcije, posebno su bili određivi da su narednog dana saznali za ove otmice, i ne samo kao osobe koje su obnašale odgovorne funkcije već kao i građani Travnika u to vrijeme.

Halid Genjac je posebno istakao da je o otmici prvi put saznao od Ljiljane Popović koja je tražila pomoć; Salko Beba, kao predsjednik komisije za razmjenu Armije BiH, odmah nakon izvršene otmice saznao je za istu i bio u stalnom kontaktu sa porodicama otetih; Muhamed Ćurić kao član ratnog predsjedništva Travnika takođe je upoznat nakon događaja o ovoj otmici; razumljivo i Husein Delić, kao načelnik policijske stanice Travnik.

Dakle, jasno imajući u vidu izvedene dokaze, bez sumnje, po nalaženju Suda stoje tri relevantne činjenice, pije svega, da se na području Srednje Bosne prije 19.10.1993. godine u vrijeme prije i poslije i oko tog datuma, odvijao međunarodni sukob između HVO-a i HV RH s jedne strane i Armije BiH s druge strane; "da je u to vrijeme 19.10.1993. godine ili oko tog datuma, iz stana Ive Fišića u Travniku, gdje je

stanovao sa svojom suprugom u zgradi "Amerikanka", oko 20.00 h, odvedeni kao taoci građani Travnika ...Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, od strane pripadnika jedinice El Mudžahid, iz zgrade zvane "Glista" u Travniku iz svog stana Ivan Rajković, osoba..., koji će biti otet, takođe od pripadnika jedinice El Mudžahid, da bi isti potom, vozilom bili prevezeni u kamp Orašac, kamp jedinice El Mudžahid, gdje će biti dovedeni i Dragoljub Popović i Dalibor Adžaić, gdje će svi biti fizički i psihčki maltretirani, ponižavani pretučeni, a Dragoljebu Popoviću u ritualnoj ceremoniji glava će biti odrubljena.

Uz one dvije prethodno realne činjenice stoji i treća činjenica, da je u to vrijeme prije 19.10.1993. godine i poslije tog datuma, u zarobljeništvu HVO-a bio pripadnik jedinice El Mudžahid Emsad Kadirić, odnosno da su se kod HVO-a nalazila tijela ubijenih pripadnika jedinice El Mudžahid, koji su stradali u akciji kada je zarobljen Emsad Kadirić.

Sporno je međutim, da li je optuženi po prethodnom dogovoru te na način, u vrijeme i mjestu kako to navodi optužnica, pomogao Abu Džaferu i ostalim pripadnicima jedinice El Mudžahid, u odvođenju Ive Fišića, Kazimira Pobrića i Ivana Rajkovića, kao taoca, iz njihovih stanova i sprovođenju u kamp jedinice El Mudžahid u Orašcu, sve to u vrijeme odvijanja ratnog sukoba na području Srednje Bosne i na području Općine Travnik, između HVO-a/HV RH i Armije BiH, a sve s ciljem eventualnog oslobađanja od strane HVO-a, strane u sukobu, zarobljenih pripadnika jedinice El Mudžahid Armije BiH.

Sporno je, dakle, da li optuženi stavljanjem na raspolaganje vlastitog kombija i vožnjom istog, čekajući ispred zgrade "Amerikanka" da iz stana u istoj Abu Džafer i ostali pripadnici jedinice El Mudžahid izvedu otete Ivo Fišića i Kazimira Pobrića, odnosno iz zgrade "Glista" u neposrednoj blizini, Ivana Rajkovića, te odvoženjem otetih u kamp jedinice El Mudžahid u Orašcu, pomogao u vršenju one krivično-pravne radnje.

U konceptu odbrane, odbrana optuženog gradila je tezu da optuženi nije učestvovao u izvršenju krivičnihopravnih radnji, odnosno da se optuženi kritične večeri 19.10.1993. godine ili oko tog datuma, zajedno sa svojom porodicom - suprugom Kurtić Edinom, dvoje maloljetne djece, majkom i oćuhom supruge, te roćakinjom od supruge Boljević Murvetom, nalazilo u svojoj kući, te da je svakako od 21 h na snazi bio policijski sat, koji je ogranićavao kretanje gradom, odnosno, da je isti o cjelokupnom događaju bio upoznat tek u toku narednog dana. Ovaj koncept odbrana temeljila je prije svega na iskazima svjedoka odbrane Edine Kurtić, Marvete Boljević i Huseina Šeperovića. Navedeni svjedoci saglasno su tvrdili da je optuženi kritične večeri bio u kući, da je ušao u kuću prije policijskog sata, te da je u kući i prespavao.

Svjedok Edina Kurtić, želeći potvrditi tezu odbrane da optuženi nije učestvovao u izvršenju ovog krivićnog djela, posebno je isticala da je kritične večeri, u vrijeme kada se optuženi nalazilo u dvorištu, primila poziv Ifete Kalušić, koja joj je traćeći da razgovara sa optuženim, prenijela da su nepoznan muškarci dolazili i lupali na njena vrata, traćeći stan profesora Ivana Rajkovića, pojašnjavajući činjenice iz tog perioda. Dolaskom optuženog u kuću, odmah ga je obavijestila o pozivu, on je otišao do stana Ifete Kalušić, ali se uskoro i vratio kući, gdje je i prespavao.

Husein Šeperović očuh supruge optuženog takođe je naveo, da se optuženi i te večerii nalazio kod kuće, s njim je sjedio u dvorištu a potom ušao u kuću, odakle više nije ni izlazio.

Murveta Boljević, rođakinja supruge optuženog, istakla je da je to vrijeme u njihovoj kući boravila kao izbjeglica iz Novog Travnika. Optuženi i tu, kao i većinu ratnih noći, proveo u svojoj kući, sa svojom porodicom, posebno ističući da je većinu vremena provodio igrajući kompjuterske igrice.

Teza odbrane da optuženi nije učestvovao u ovoj radnji, Sud je cijenio neuvjerljivom, a tim i iskaz ovih svjedoka u pogledu ovih činjenica, koji su prije svega, po nalaženju Suda, bili pristrasni zbog realnih razloga, budući da su bili članovi porodice optuženog i da su zainteresovani da se od optuženog otkloni odgovornost za ovu krivičnopravnu radnju.

Razumljivo, prednji zaključak Suda u pogledu svjedoka i koncepta odbrane a posebno činjenice koje je odbrana podsticala iskazima navedenih svjedoka, logičan je, posebno, ako se imaju u vidu iskazi svjedoka optužbe Ive Fišića, "svjedoka", svjedoka Ahmeda El Haj Ahmeda, Huseina Delića, Ifete Kalušić, Hasiba Kalušića, Tonke Rajković i Božidara Rajkovića.

Naime, svjedok Ivo Fišić, sasvim jasno opisuje način izvođenja iz stana i ubacivanja u vozilo - kombi, u kom je na mjestu vozača prepoznao optuženog Abduladhima Maktoufa, a koje prepoznavanje između ostalog potkrepljuje i poznavanjem fizionomije glave optuženog, koje je iako pod malim osvjetljenjem koje je dolazilo iz par okolnih kafića, ipak došla do izražaja. Dužina trajanja vožnje u prвих oko 300 metara kada je vožen bez poveza na glavi, položaj u kom se nalazio i iz kojeg je jasno mogao vidjeti bočnu desne stranu optuženog, po njegovom su kazivanju bili sasvim dovoljni za prepoznavanje optuženog kao vozača kombija. Splet svih okolnosti ovog događaja, posebno činjenica da su upad u njegov stan izvršile osobe izgleda atipičnog za naše podneblje (Arap), ranije poznavanje optuženog kao građanina Travnika, ali i kao vlasnika videoteke čiji član je bio i svjedok dakle, često kretanje optuženog, dodatno osnažuju njegov iskaz o prepoznavanju, pri čemu je Ivo Fišić ostao dosljedan u svojim objašnjenjima datim u neposrednom svjedočenju pred Sudom.

"Svjedok", potpuno je jasan i određen u navođenju optuženog kao osobe koja je pomogla u izvršenju ove otmice, motivima i razlozima, te oklonostima poznanstva sa optuženim, ali i poratnoj saradnji sa optuženim. Naime, pojašnjavajući da se otmicom ovih uglednih građana Travnika hrvatske nacionalnosti, nastojala dogovoriti razmjena zarobljenih pripadnika jedinice El Mudžahid, on jasno kazuje kako je sa optuženim, već odmah po saznanja za zarobljavanje svojih suboraca išao kod Saika Bebe, kako bi se informisao o mogućnostima i procedurama razmjene. Takođe kazuje kako im je Salko Beba rekao da su za razmjenu potrebni takođe vojnici, odnosno pripadnici HVO-a. Dalje ističe kako su uvidjevši da u tom momentu u zarobljeništву Armije BiH nije bilo pripadnika HVO-a, odlučili uhapsiti nekoliko uglednih građana Travnika hrvatske nacionalnosti, koje bi razmijenili za zarobljene pripadnike jedinice El Mudžahid. U cilju izvršenja tog plana, odnosno otmice građana hrvatske nacionalnosti, zajedno sa optuženim, sastao se sa svjedokom Halidom Genjcem, tadašnjim predsjednikom SDA Travnik i direktorom MC Travnik, kada su razgovarali

o tome, i kada je dobio listu takvih uglednih građana. Adrese tih građana optuženom su, kao dugogodišnjem stanovniku Travnika bile dobro poznate. "Svjedok" nije poznavao te ljude i nije znao ni gdje stanuje.

Sasvim je, dakle, uvjerljivo kazivanje "svejdoka" koji je i sam jedan od izvršilaca ovog djela, i koji u svim iskazima datim tokom ovog postupka, kako u istrazi tako i neposredno na glavnom pretresu, na potpuno objektivan i nepristrasan način, mada svjestan posljedica koje za njega proizlaze, govori o razlozima i planiranju otmice, vremenu, načinu i mjestu izvršenja, ulogama pojedinah izvršilaca, pa tako i samog optuženog, čiji se doprinos, kao jedinog izvršioca ovog djela kome su bile poznate adrese lica koje je potrebno oti, ogledao u stavljanju na raspolaganje vlastitog kombija - VW zelene boje i vožnji istog. Svjedok, time, jasno opisuje da je optuženi dovezao njega i još nekoliko pripadnika jedinice El Mudžahid do zgrade "Amerikanka", odnosno mjesta gdje su stanovale osobe koje su bile navedene na listi, obzirom da su njemu adrese bile poznate i ko su ti ljudi, da je isti ostao u kombiju čekajući dovođenje otetih lica, te ih je onda i odveo u kamp jedinice El Mudžahid u Orašcu, zajedno s njim. Sam "Svjedok", kako tvrdi, je u toku cijele vožnje sjedio je na suvozačkom mjestu, posebno pazeći na ponašanje otetih lica koja su se nalazila u zadnjem dijelu kombija.

Da je kombi bio u vlasništvu optuženog, proizlazi prvenstveno iz iskaza "svjedoka", ali i svjedoka Amira Kalajdžije, bivšeg zaposlenika videoteke koju je optuženi imao, i koji potpuno jasno kazuje da je njegov tadašnji gazda - optuženi, nakon što je odlučio zatvoriti videoteku i prodati sve kasete, umjesto novca, za prodane kasete, dobio zeleno kombi VW. Takođe navodi kako je isti prodao jedinici El Mudžahid u januaru 1994. godine.

Njegov iskaz, u ovom dijelu potpuno potvrđuje i svjedok Ajman Awad, koji se jasno sjeća da je njegova jedinica, jedinica El Mudžahid, u zimi 1994. godine od Abduladhima Maktoufa - optuženog kupila zeleni kombi VW.

U ovom kontekstu, Sud je takođe cijenio iskaz svjedoka Ive Fišića, koji opisujući vozilo u kom je odveden, iako ne saglasan u svim svojim iskazima davanim nakon ovog događaja, pa opisujući ovo vozilo kao terensko ili Ladu Nivu, ipak, nakon uvida - predočavanja dokaza odbrane koji se sastoji od više fotografija vozila - kombija istog tipa i marke, sačinjenih iz raznih uglova i sa posebnim osvrtom na zadnji dio unutrašnjosti kombija, sa sigurnošću tvrdi da je odvezen u kombiju VW zelene boje.

Povezuje to, nakovodeći se činjenicom da je optuženog često ranije viđao kako po gradu vozi upravo takvo vozilo.

O učešću optuženog u izvršenju ove krivičnopravne radnje govori i Husein Delić, koji pored općih saznanja poznatih svim građanima Travnika, posebno ističe razgovor vođen sa Abu Džaferom kojom prilikom mu je Abu Džafer sasvim jasno rekao da je zajedno sa optuženim bio kod Halida Genjca, kada je dobio spisak građana Travnika hrvatske nacionalnosti, čije bi zarobljavanje omogućilo razmjenu za zarobljena četiri pripadnika jedinice El Mudžahid.

Ovakvom uvjerenju Suda, posebno imajući u vidu neuvjerljiva nastojanja odbrane da dokažu kako je optuženi kritičnu večer proveo u kući, doprinio je i iska Ifete Kalušić, komšinice Ivana Rajkovića, koja je jasno se prisjećajući kritične večeri, navela da te kao ni mnogih drugih ratnih večeri, nisu radile telefonske veze niti je bilo struje, opisujući pri om uljanice koje su korištene kao jedini izvor svjetlosti, te pokazujući vidno iznenađenje i pri samoj pomeni ispravnosti telefonskih veza, te činjenice koje je iznijela Edina Kurtić, da ju je upravo ona pozvala kritične večeri i da je optuženi odlazio u njen stan. I Hasib Kalušić, njen suprug, govoreći o općoj ratnoj situaciji u Travniku, potvrđuje da u noći odvođenja njihovog komšije Ivana Rajkovića telefonske veze nisu radile, niti je bilo struje.

Tonka Rajković, supruga otetog Ivana Rajkovića, u svom iskazu ističe kako je njen pokojni suprug iako nerado govoreći o tom za njega traumatskom događaju, ipak uvijek jasno i iznova govorio da je za njegovu otmicu odgovoran Abduladhim Maktouf. O Abduladhimu Maktoufu, kao osobi odgovornoj za otmicu Ivana Rajkovića, govori i njegov sin - Božidar Rajković, sjećajući se jednog od svojih poslijeratnih dolazaka u Travnik - posjetu roditeljima, kada je nakon što se vratio iz frizerskog salona, od oca, sa kojim je bio u tim okolnostima, bio ukoren zašto ide u salon kojemu je vlasnik Abduladhim Maktouf, osoba odgovorna za njegovu otmicu.

Dakle, ako se ima u vidu iskaz ovih svjedoka, činjenice na koje su oni ukazali i kojima je Sud poklonio vjeru, iskazi svjedoka Edine Kurtić, Huseina Šeperovića i Murvete Boljević u pogledu činjenice da je optuženi kritičnu noć proveo u kući, očito su neuvjerljivi, pa im Sud i nije poklonio vjeru.

U prilog ovakvom zaključku Suda govori i činjenica da kritične večeri uopšte nije bio na snazi policijski sat, što proizlazi iz dokaza optužbe - Naredbe ratnog predsjedništva Travnika broj: 01-181-23/93 od 25.10.1993. godine, kojom se tek od 25.10.1993. godine i to od 21:00 do 05:00 h uvodi policijski sat, i zabrana kretanja gradom bez kompetentne dozvole.

Iako od odbrane više puta isticana nesigurnost svjedoka Ive Fišića u pogledu prepoznavanja optuženog kao osobe koja je vozila kombi, Sud je u potpunosti prihvatio njegov iskaz cijeneći da su njegova prva svjedočenja o kritičnom događaju dala u poratno vrijeme, koje je na području Srednje Bosne, posebno Travnika još uvijek bilo nesigurno za građane hrvatske nacionalnosti, što posebno proizilazi iz činjenice i danas nerazjašnjenih ubistava nekoliko policajaca MUP-a SBK hrvatske nacionalnosti. Ovakvo stanje, smatra Sud, objašnjava zašto Ivo Fišić u davanju izjave pred tadašnjim općinskim tužiocem Mijom Dujmovićem, odnosno istražnim sudijom Općinskog suda u Travniku, Vavra Vjekoslavom ne spominje da je prepoznao optuženog kao osobu koja je vozila kombi, bojeći se i dalje za svoju i sigurnost svoje porodice.

Imajući u vidu ove činjenice, i dovodeći ih u vezu sa onima navedenim od "svjedoka", opravdava se zaključak Suda o uvjerljivosti činjenica na koje je ukazao "svjedok" o učešću optuženog i njegovom doprinosu u izvršenju ove krivičnopravne radnje, koji se ogledao u stavljanju na raspolaganje vlastitog kombija, vožnji istog do mjesta otmice, čekanju da se oteti građani izvedu iz svojih stanova te odvoženju istih do kampa Orašac gdje su bili držani, maltretirani, kako fizički tako i psihički,

ponižavani, a sve s ciljem kako bi se iznudila njihova razmjena za, od HVO-a zarobljene, pripadnike jedinice EI Mudžahid.

Sud je u potpunosti prihvatio iskaz "svjedoka", cijeneći posebno njegove prijateljske odnose sa optuženim, činjenicu da je po dolasku u Bosnu i Hercegovinu prvu pomoć dobio upravo od optuženog, da je upravo u stanu optuženog koji se nalazi na Žitarnici u Travniku živio, da je skoro svakodnevno boravio s optuženim, da je nakon ratnog perioda kao prijatelj optuženog vodio poslovnu jedinicu njegovog preduzeća "Palma" u Kaknju, iz čega jasno proizlazi međusobni odnos povjerenja između optuženog i "svjedoka".

U prilog potpunog prihvatanja iskaza ovog svjedoka, govori i činjenica da se na istog, radi promjene iskaza, pokušao izvršiti uticaj, o kojoj činjenici jasno govori i i sam "svjedok", a posebno potvrđuje i svjedok Mirko Kuprešaković.

Da je doista bilo interesa da se pronađe svjedok koji iznosi činjenice na teret optuženog u vezi ove krivičnopravne radnje; "te pokušaje uticaja na tog svjedoka, to potvrđuje i svjedok Ahmed El Haj Ahmad. Isti je odrediv u svom iskazu kako ga je u par navrata brat optuženog - Luej Maktouf, pogrešno smatrajući da se radi o "svjedoku"; kontaktirao, govorio da se pripremi i tražio da se sastanu, što su i učinili u jednom od zeničkih kafića, kada mu je svjedok Ahmed El Haj Ahmad objasnio da se radi o zabuni u ličnosti, da on nema nikakve veze sa njegovim bratom i da u sporno vrijeme nije ni bio na prostoru Srednje Bosne, nego na Igmanu.

Jasnim, iz svega izloženog, proizlazi zaključak, da je postojao interes koncepta odbrane da se prije svega pronađe "svjedok" čije svjedočenje nije išlo u prilog optuženom, odnosno koji ga je teretio, kako bi se na istog svjedoka pokušalo utjecati da on promijeni svoj iskaz i svjedoci da optuženi nije učestvovao u odvođenju Ive Fišića, Kazimira Pabrića i Ivana Rajkovića.

Zbog toga se jednostavno nameće pitanje zbog čega bi se sve to činilo, ako optuženi nije učestvovao u ovoj krivičnopravnoj radnji.

Nije logično da neko nudi nekoj osobi određeni iznos novca da bi neko govorio istinu, odnosno da se traži određena osoba koja bi mogla biti po procjeni "svjedok", i da se pokuša utjecati na njega, uz opasku da se pripremi, kada se utvrđuje da se radi o pogrešnoj osobi. Očito da se u ovom slučaju radilo o drugoj tezi, da se pokuša pronaći "svjedok", da se na istog utiče, zaprijeti, nakon što se utvrdi ko je stvarni svjedok, nastavlja se pritisak na istog kako bi isti promijenio iskaz, da se drugačije prikažu činjenice i okolnosti, od stvarnih i realnih, koje upravo terete optuženog.

Upravo ove preduzete radnje prema "svjedoku", te prema svjedoku Ahmed El Haj Ahmedu, te činjenice na koje je ukazao svjedok Salkan Đakulić, zatvorenik koji je sa Abduladhimom Maktoufom dijelio zatvorsku ćeliju, jasno kazujući kako je optuženi Abduladhim Maktouf u zatvorskoj ćeliji imao mobilni telefon, koji je, istina, na upotrebu davan i drugim zatvorenicima, te kako je sa istog pozivao, između ostalih i svoju djecu, kojima je, izričit je Đakulić, u više navrata govorio da majci Edini Kurtić prenese da se, ako je neko bude pitao gdje se optuženi nalazio u kritičnoj noći, nalazio u svojoj kući, ukazuje na uvjerljivost činjenica na koje je ukazao svjedok, odnosno učešće optuženog u radnji izvršenja. Koncept odbrane optuženog, i teze o kakvoj se

ličnosti radi kada je u pitanju "svjedok", da "svjedok" na govori istinu, da se radi o konstrukciji određenih činjenica i okolnosti koje je svjedok želio osmisлити, a time i neosnovano optužiti optuženog, da je to očito koristoljubljem motivisana zavjera svjedoka i određenih drugih osoba protiv optuženog, po nalaženju Suda je neuvjerljiv. Ovu tezu odbrane, da je čitav iskaz zaštićenog svjedoka dat zbog materijalne koristi, Sud uopće nije prihvatio objektivnom, nalazeći da je iskaz svjedoka uvjerljiv, odrediv, dijelom i potvrđen prije svega iskazima svjedoka Ive Fišića, Huseina Delića te Salke Bebe. Da su se optuženi i zaštićeni svjedok dobro poznavali, pored navedenih, potvrdili su i svjedoci Huscin Delića, Halid Genjac i Besim Halilović. U tom smislu, uvažavajući naprijed iznešeno, Sud nje ni prihvatio prigovor odbrane da se radi o nezakonito pribavljenom dokazu, imajući u vidu da je snimanje razgovora svjedoka i osobe koja je insistirala da promijeni iskaz dat pred Sudom, izvršeno upravo u skladu sa naredbom Suda, kojom se određuje snimanje razgovora svjedoka i osobe zainteresovane da svjedok izmjeni iskaz pred sudom i drugačije prikaže činjenice.

Spornim se, po tezi odbrane, u ovom slučaju kazivalo i da li su svjedoci Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković, te druga dva lica koja su bila oteta i odvedena u kamp Orašac, u okolnostima samog događaja bili civili, odnosno po stavu odbrane isti nisu imali status civila, jer su bili pripadnici HVO-a, koje je bilo pod jedinstvenom komandom i koje je u svom sastavu, pored civilne imalo i vojnu strukturu.

I ovaj koncept odbrane je po nalaženju Suda neubjedljiv, tim prije ako se imaju u vidu činjenice na koje su ukazali svjedoci - oštećeni, Ivo Fišić i Kazimir Pobrić, iz čijih iskaza ne proizlaze činjenice o bilo kakvoj vojnoj angažovanosti istih, njihovoj pripadnosti jednoj od vojnih jedinica HVO-a u tom vremenskom periodu, niti činjenice aktivnog nošenja uniforme, oružja, odlazaka na liniju borbe, po čemu bi bili prepoznatljivi u sredini u kojoj su živjeli. Svjedoci Mirsada Kulovac, Halid Genjac, Salko Beba, Ifeta i Hasib Kalušić, Konjalić Semin i Čurić Muhamed, u svojim iskazima nisu potvrdili da su Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković bili vojna lica, pripadnici vojnih jedinica HVO-a koje su bile u sukobu sa jedinicama Armije BiH u to vrijeme. Odrediv je svjedok Salko Beba u svom iskazu da se "civili ne mogu razmjenjivati za vojnike", što je posebno potcrtao u razgovoru sa optuženim i Abu Džaferom, kada je bilo govora o eventualnom zarobljavanju civila u cilju razmjene za zarobljene pripadnike jedinice El Mudžahid. Iz svega izloženog, a posebno objektivne dokumentacije iz vojne evidencije, prezentirane i u potpunosti objašnjene od Dragana Majstorovića, zaposlenika Federainog ministarstva odbrane, očito proizlazi da oteta lica u vrijeme kritičnog događaja nisu bila pripadnici ni jedne vojne formacije.

Uvažavajući činjenice istaknute u iskazima navedenih svjedoka, te objektivnu dokumentaciju Sud nije prihvatio uvjerljivim dokazima odbrane, da se na temelju samo potvrde o dodatnim plaćama pripadnicima HVO-a, te datih objašnjenja vještaka odbrane Asima Džambasovića, na temelju identične dokumentacije dokaza optužbe, o kojima se izjašnjavao Dragan Majstorović, zaposlenik FMO, može izvesti zaključak da su imenovani bili vojnici, odnosno vojna lica i pripadnici vojnih jedinica HVO-a koje su bile u sukobu sa Armijom BiH, u vrijeme kritičnog događaja.

Da je teza odbrane potpuno nelogična, jasno proizlazi i iz ocjene ukupne situacije u Travniku nakon izbijanja sukoba između Armije BiH i HVO-a. Naime, u okolnostima kada je većina građana Travnika hrvatske nacionalnosti napustila

Travnik, značilo bi, po tvrdnjama odbrane, da su Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković, ali i Dragoljub Popović, te Dalibor Adžaić, kao pripadnici HVO-a, dakle jedne od zaraćenih strana, išli u borbu sa Armijom BiH potom odlagali oružje i potpuno sigurni se vraćali svojim kućama, u stanove u Travniku, koji je bio pod kontrolom jedinica Armije BiH.

Dakle, nesumnjivim, po nalaženju Suda, proizlazi da su Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković, bili civilne osobe, građani ...koji su živjeli u Travniku u svojim stanovima, u vrijeme 19.10.1993. godine ili oko tog datuma, u periodu kada je trajao međunarodni sukob na području Srednje Bosne između HVO-a i HV RH sa jedne strane i Armije BiH, s druge strane, kada je izvršena otmica i odvođenje istih u kamp Orašac, od strane pripadnika jedinice El Mudžahid, razumljivo sve s ciljem njihove razmjene.

Cijeneci sve naprijed navedene dokaze, Sud nalazi utvrđenim da je u vrijeme odvijanja međunarodnog ratnog sukoba na području Srednje Bosne i opštine Travnik, između HVO-a i HV RH s jedne i Armije BiH s druge strane, 19.10.1993. godine ili oko tog datuma, suprotno članu 3(1) (b) Ženevske konvencije (IV) o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata, optuženi kao pripadnik Armije BiH, svjesno pomogao Abu Džaferu i ostalim pripadnicima jedinice El Mudžahid da se kao taoci, uzmu civili, građani ...iz Travnika, Ivo Fišić, Kazimir Pobrić i Ivan Rajković iz njihovih stanova, gdje su bili nastanjeni, zgrade "Amerikanka" i zgrade zvana "Glista", sve u nedvosmislenoj namjeri njihove razmjene za zarobljene pripadnike jedinice El Mudžahid, jedinice koja je bila u sastavu Armije BiH, tako što je svoje vozilo marke VW kombi stavio na raspolaganje, dovezao se zajedno sa pripadnicima jedinice El Mudžahid do mjesta otmice, čekao da pripadnici jedinice El Mudžahid otmu iz stanova Ivo Flišića, Kazimira Pobrića i Ivana Rajkovića, što su isti učinili uz primjenu sile i prijetnje, čekao u vozilu kombi dok se isti ubace u vozilo, a potom upravljajući istim vozilom, zajedno sa Abu Džaferom i ostalim pripadnicima odvezao ih u kamp jedinice El Mudžahid u Orašcu, gdje su isti zatočeni a potom izloženi fizičkom i psihičkom maltretiranju, ponižavanju, tući od strane pripadnika jedinice El Mudžahid, u koji objekat su dovedeni i Dragoljub Popović i Dalibor Adžaić, takođe civili, koji su fizički maltretirani, ponižavani, da bi nakon izvjesnog vremena, u ritualnoj ceremoniji od strane pripadnika jedinice El Mudžahid, Dragoljubu Popoviću odrubili glavu.

Kada se uzmu u obzir sve okolnosti, utvrđene činjenice i radnje koje je optuženi preduzeo, Sud je, posebno cijeneći u kontekstu njegove svijesti i volje, ličnost optuženog, njegovo obrazovanje, te angažman tokom ratnog stanja u Bosni i Hercegovini, utvrdio da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela mogao shvatiti značaj svoga djela i mogao upravljati svojim postupcima, odnosno bio u potpunosti uračunljiv i svjestan da svojim postupanjem krši pravila međunarodnog prava, a samim tim uzrokuje i zabranjenu posljedicu.

Optuženi je, dakle, bio svjestan da stavljanjem - na raspolaganje vlastitog kombija i vožnjom istog, dovoženje otmičara do mjesta izvršenja, čekanje na izvršenje radnje otmice a potom i odvoženje otetih lica u mjesto gdje će biti držani, pomaže otmičarima u izvršenju ovog djela.

Postupajući dakle, sa direktnim umišljajem, pomaganjem je izvršio djelo koje predstavlja direktno kršenje pravila međunarodnog prava i to posebno člana 3. stava

1. tačke b) IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, ali ujedno općeg principa humanitarnog prava, utemeljenog i Statutom MKSJ - članom 2 (g) (h) , te Evropskom konvencijom o ljudskim pravima - članom 5.

O ozbiljnosti kršenja najbolje govori ponavljanje odredbe člana 3. u sve četiri Ženevske Konvencije, ali i potvrda ovog stava od Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Zabranjeno je, dakle, prema osobama koje ne učestvuju direktno u neprijateljstvima, uključujući pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i one koji su izvan borbenog stroja ("hors de combat") zbog bolesti, ranjavanja, lišenja slobode ili bilo kojeg drugog razloga, postupati nečovječno, nepovoljno razlikovati po rasi, boji kože, religiji ili vjerovanju, spolu, rođenju ili imovinskom stanju, ili bilo kojem sličnom kriteriju.

Posebno je, u svaka doba i na svakom mjestu zabranjeno:

- a) nasilje protiv života i ličnosti posebno sve vrste ubistava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja
- b) uzimanje talaca.

Da se radi o općem principu humanitarnog prava, proizlazi i iz odredbe člana 2 (g) (h) Statuta MKSJ, u kojoj se navodi da je MKSJ ovlašten za vođenje krivičnog postupka protiv osoba koje su počinile ili naredile činjenje teških kršenja Ženevskih konvencija od 12.08.1949. godine, odnosno koje su počinile slijedeća djela protiv osoba ili imovine zaštićenih odredbama odnosne Ženevske konvencije:

- a) namjerno ubistvo
- h) držanje civila kao talaca.

I Evropska konvencija, članom 5, propisujući svačije pravo na slobodu, posebno govori da niko ne smije biti lišen slobode izuzev u slijedećim slučajevima i u skladu sa postupkom propisanim zakonom, radi:

- a) zakonitog lišenja slobode po presudi nadležnog organa;
- b) zakonitog hapšenja ili lišenja slobode zbog nepovinovanja zakonitom nalogu suda ili u cilju osiguranja izvršenja bilo koje obaveze propisane zakonom;
- c) zakonitog hapšenja ili lišenja slobode radi privođenja nadležnoj sudskoj vlasti, kada postoji opravdana sumnja da je ta osoba izvršila krivično djelo ili kada se opravdano smatra potrebnim spriječiti osobu da izvrši krivično djelo ili da, nakon izvršenja krivičnog djela, pobjegne;
- d) lišenja slobode maloljetnika, prema zakonitom nalogu, radi odlaganja pod nadzorom ili zakonitog pritvaranja zbog privođenja nadležnoj vlasti;
- e) zakonitog lišenja slobode da bi se spriječilo širenje zaraznih bolesti, pritvaranja mentalno oboljelih osoba, alkoholičara ili narkomana ili skitnica;

- j) zakonitog hapšenja ili lišenja slobode osobe u cilju spriječavanja ilegalnog ulaska u zemlju ili osobe protiv koje je u toku postupak deportacije ili ekstradicije.

Ovako postavljeni uslovi lišenja slobode, jasno ukazuju da je lišenje slobode Ive Fišića, Ivana Rajkovića i Kazimira Pobrića, predstavljalo nezakonito lišenje slobode, odnosno kršenje pravila međunarodnog prava.

U prilog navedenom govori i stav Doma za ljudska prava Bosne i Hercegovine da je zabranjeno "hapšenje" i zatvaranje osoba u svrhu njihove razmjene za zatočenike koje su držali drugi; obrazlažući, u konkretnom slučaju, da se u navedenoj listi osnova za lišenje slobode ne nalazi pritvaranje u svrhu razmjene.

Razmjena, dakle, čak i kao eventualni motiv uzimanja talaca, što je posebno isticano od odbrane optuženog, ne bi se mogla cijeniti kao zakonito lišenje slobode.

Pravo na slobodu i sigurnost ličnosti, osnovni su postulati (principi) i Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, člana 9. stava 1., u kom se navodi da niko ne može biti samovoljno uhapšen ili pritvoren, odnosno lišen slobode osim iz razloga i u skladu sa postupkom predviđenim zakonom.

Niko ne može biti samovoljno uhapšen, zatvoren ili prognan, prepis je i člana 9. Univerzalne deklaracije Ujedinjenih naroda o ljudskim pravima.

Stoga, imajući u vidu ovaj opći princip humanitarog prava, utemeljen prvenstveno Ženevskim konvencijama, ali utvrđen i dalje promovisan i svim ostalim navedenim međunarodnim dokumentima, te vrijeme, način i mjesto lišenje slobode Ive Fišića, Ivana Rajkovića i Kazimira Pobrića, sasvim je jasno da se radi o kršenju pravila međunarodnog prava, kojeg je optuženi bio svjestan, i iako mogao, nije niti pokušao spriječiti upotrebu sile i prijetnji kojeg su ostali izvršioci ovog djela koristili prilikom uzimanja navedenih lica za taoce.

Optuženi je, dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata a posebno odredbu člana 3. stava 1. tačke b) IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba u vrijeme rata, na način kao u izreci, postupajući sa direktnim umišljajem pomogao Abu Džaferu i drugim pripadnicima jedinice El Mudžahid u izvršenju krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stava 1. tačke e) u vezi sa 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Za navedenu krivičnopravnu radnju Sud je optuženog oglosio krivim i osudio na kaznu zatvora u trajnju od 5 godina uz primjenu odredaba člana 31 KZ BiH.

Sud je, dakle, u cijelosti prihvatio pravnu kvalifikaciju optužbe, te optuženog osudio zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke e) u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, smatrajući da je Krivični zakon Bosne i Hercegovine, zakon koji je blaži za počinitelja od Krivičnog zakona SFRJ koji je sadržavao istovrsno krivično djelo u odredbama člana 142. i koji je važio u vrijeme počinjenja krivičnog djela. Naime, prema odredbama člana 142. KZ SFRJ koji je važio u vrijeme počinjenja krivičnog djela za navedeno krivično djelo bila je zapriječena kazna zatvora u trajanju najmanje

od pet godina i smrtna kazna, dok je prema važećem Krivičnom zakonu BiH za isto krivično djelo zapriječena kazna zatvora u trajanju najmanje od deset godina ili kazna dugotrajnog zatvora. Član 7. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda 1950. godine predviđa da niko ne može biti proglašen krivim za krivično djelo učinjeno članom ili propustom koje u času izvršenja po unutrašnjem ili po međunarodnom pravu nije bilo predviđeno kao krivično djelo, a isto tako ne može se izreći teža kazna od one koja je bila primjenjivana u času kada je krivično djelo počinjeno. Ovaj princip iz Konvencije razrađen odredbama člana 3. KZ BiH (načelo zakonitosti) i članom 4. KZ BiH (vremensko važenje krivičnog zakona), pa je tako članom 3. predviđeno da nikom ne može biti izrečena kazna ili druga krivičnopravna sankcija za djelo koje nije nego što je učinjeno nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana kazna, a članom 4. predviđa da se na učinitelja krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja krivičnog djela, a ako se posle učinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmjeni zakon primjenit će se onaj zakon koji je bio blaži za učinitelja. Dakle, članovima 3. i 4. KZ BiH utvrđena su opšta pravila primjene Krivičnog zakona u skladu sa članom 7. stavom 1. Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda iz 1950. godine.

U konkretnom slučaju očigledno je da je u međuvremenu došlo do izmjene Krivičnog zakona i to u pogledu zapriječene krivičnopravne sankcije, tako što je umjesto ranije zakonskog minimuma od pet godina novim zakonom utvrđen nivo od deset godina, a umjesto ranije predviđene smrtne kazne predviđena je kazna dugotrajnog zatvora (45 godina). Kada se zapriječena kazna (zatvor, najmanje od deset godina i dugotrajni zatvor) posmatra u cjelini u odnosu na ranije zapriječenu kaznu (najmanje pet godina ili smrtna kazna), ovaj Sud je stanovišta da je krivično pravna sankcija odnosno zapriječena kazna prema novom zakonu-u svakom slučaju blaža od ranije predviđene krivičnopravne sankcije; jer je prema međunarodnom običajnom pravu uspostavljeno da je smrtna kazna u svakom slučaju strožija kazna od dugotrajnog zatvora, jer isto tako prema običajnom pravu apsolutno pravo osumnjičenog je da ne bude pogubljen, a država je dužna osigurati to pravo, što je donošenjem novog zakona i učinjeno. Istina, ranijim zakonom je granica minimalne kazne bila niža u odnosu na novi zakon. Kod utvrđivanja visine kazne zatvora u trajanju od 5 godina, od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog. Sud je cijenio da je optuženi otac troje djece, da do sada nije krivično odgovarao, uz činjenicu da je oštećenog - svjedoka Kazimira Pobrića, nakon izvjesnog vremena provedenog u kampu u zatočeništvu, svojim vozilom dovezao u blizinu njegovog stano.

Od otežavajućih okolnosti na strani optuženog, Sud je našao u činjenici broja otetih civila kritične večeri, koji su uzeti za taoce, činjenici da su isti civili fizički i psihički maltretirani, tučeni, ponižavani, uz nezaobilaznu činjenicu da je to sasvim objektivno kod građana hrvatske nacionalnosti - civila koji su ostali da žive u Travniku, koji je bio pod kontrolom Armije BiH, uvećalo stepen straha i nesigurnosti, bojazni za svoje živote svojih članova porodice. Ocjenom svih okolnosti, posebno težine djela i optuženog kao počinioca ovog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, istim, u pomagačkoj aktivnosti, Sud je našao, da je odmjerenja kazna zatvora optuženom u trajanju od pet godina adekvatna krivičnopravna sankcija, srazmjerna težini djela i optuženog kao njegovog počinioca. S obzirom da je zakonodavac predvidio mogućnost ublažavanja minimalno zapriječene kazne zatvora, koja je u ovom slučaju najmanje 10 godina, ukoliko se radnje optuženoga ogledaju u

pomaganju izvršenja krivičnog djela, što je Sud u ovom slučaju i primjenio budući da se radi o radnjama pomaganja optuženog i njegovom doprinosu izvršenju krivičnog djela ratnog zločina iz člani 173. stva 1. tačke c) u vezi sa članom 31. KZ BiH uvažavajući da će se sa ovakvom utvrđenom kaznom zatvora postići svrha kažnjavanja u smislu odredbi člana 39. KZ BiH da će se istom vaspitno uticati na optuženoga da ubuduće ne čini krivična djela, jasno, i preventivno uticati na druge da ne čine ovakve ili slične krivičnopravne radnje.

Sud nije prihvatio dokaz optužbe, iskaz svjedoka Ive Rajkovića, audio zapis i zapisnik o iskazu svjedoka, obzirom da se po nalaženju Suda radi o dokazu koji je ocijenjen kao dokaz koji je nezakonito pribavljen.

Ostale izvedene dokaze, kako optužbe tako i odbrane, subjektivne i objektivne, jasno naznačene naprijed, Sud je cijenio irelevantnim u pogledu odlučnih i bitnih činjenica, obzirom na izmijenjenu optužbu i činjenični supstrat optužbe.

Na osnovu člana 56. KZ BiH optuženom će se u izrečenu kaznu zatvora uračunati vrijeme koje je od 12.06.2004. godine, a nadalje, proveo u pritvoru.

Odlučujući o imovinskopравnim zahtjevima oštećenih, Sud je na osnovu odredbe člana 198. stava 2. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, oštećene Ivu Fišića, Kazimira Pobrića, Ljijanu Popović i Tonku Rajković, sa postavljenim, te Dalibora Adžaića sa eventualnim imovinskopравnim zahtjevom, uputio na parnicu, obzirom da bi utvrđivanje činjenica u pogledu visine imovinskopравnog zahtjeva iziskivalo duže vrijeme, što bi samim tim i postupak produžilo, zbog čega je Sud iste i uputio na parnicu.

Na osnovu odredbi člana 188. stava 1. ZKP BiH, optuženi je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka, a o visini troškova krivičnog postupka odlučit će se posebnim rješenjem po pribavljanju podataka.

Zapisničar
Pravni savjetnik
Amela Skrobo

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Salem Mišo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom vijeću ovog suda u roku od petnaest dana (15) od dana prijema.